

вула, които стърчаха напредъ, лъскавитѣ, мокри вътрешности. Ето това пъкъ бѣше човѣкътъ! Човѣкътъ — той самия, младия замѣстникъ-прокуроръ, който седѣше сега на пейката, — или онзи-тамъ минувачъ, — или другия следъ него ... всѣки, всѣки!.. Тая тънка, лъжлива обвивка, подъ която се криятъ купъ вонещи нечистотии ... това бѣше човѣкътъ! А свѣтътъ нехаеше, не виждаше, не искаше да знае, свѣтътъ, въпрѣки всичко, си оставаше сжщия. Хората имаха радоститѣ, грижитѣ си, тичаха, работѣха, любѣха... Любѣха! При тая мисль, нѣщо смжтно промърда въ съзнанието на момъка. Какво имаше още?... Какво бѣше то?... Ахъ, да, срѣщата... Той имаше тая вечеръ срѣща. Тя го очакваше сега, навѣрно, и вече се сърди, или безпокои... Изъ нѣкаква безкрайна далечина изплува лицето на момичето — мургаво, дяволито, съ лекъ тъменъ мъхъ на горнята устна. После, ржката — гола до рамото, пълничка, хубава ржка, която той толкова цѣти бѣше цѣлувалъ. Внезапно, единъ приливъ на безгранична погнуса и на злоба, кипна вътре въ него, залѣ го цѣлъ, и го понесе. Той затвори очи, про-